

На единъ завои се сблъскахъ съ Рабъ. Той се зарадва. Търсилъ ме цѣлата утрина. Де съмъ се губилъ. И ето, дойде най-интересното презъ тоя день. Приятельтъ ме запита: „Кѣде си носилъ книгата си? И тѣй накѣсана! Но, Господи, защо изглеждашъ така чудноватъ?“ Погледнахъ събеседника, после улицата, после рѣцетѣ си. Въ тѣхъ азъ стискахъ моята „Гибель“, измачкана и накѣсана на едри парчета. Това ме очуди. Съ всичката сила на паметта си бѣхъ увѣренъ, че не съмъ вземалъ никаква книга въ рѣцетѣ си. Тя не ми трѣбваше; още по-малко на парчета. Измѣнкахъ нѣщо на приятеля и трѣгнахъ отново.

Но съ това не се свършиха страннитѣ случки презъ този день. Когато стигнахъ въ кѣщи, забелязахъ нѣщо съвсемъ необяснимо: макаръ да не бѣхъ купувалъ нищо, отъ паритѣ ми липсваха два найсетъ лева и петдесетъ стотинки — цената на моята книга.

Между това, „Гибель“ имаше неочакванъ успѣхъ. За книгата писаха всички, които обичатъ да правятъ това, и публиката я търсѣше съ рѣдка страсть. Азъ се радвахъ, радваше се и приятельтъ ми. Той казваше: „Ето че не те полѣгахъ съ предсказанията!“ Ала най-много се радваше издателя.

Въ края на седмицата той дойде при насъ и предложи да издаде втора книга, при двоенъ хононаръ. Рабъ ме погледна и плесна рѣце: „Съгласни, разбира се!“ Азъ не казахъ нищо. Приятельтъ очудено сви рамене, а когато издательтъ си отиде, той